

Ce poate face harul – Autor necunoscut

1.

Cu mai mulți ani în urmă, în Westerwald, acel ținut deluros împădurit dintre râurile Rin, Sieg și Lahn, trăiau un mecanic de locomotivă și familia sa. Erau niște catolici stricți, care respectau cu fermitate statutele Bisericii Romano-Catolice. În momentul în care începe povestea noastră, una dintre fiicele adulte tocmai se căsătorise cu un coleg mai tânăr și - să credem că e posibil? - protestant al tatălui ei, un domn D. Părinții făcuseră tot ce puteau pentru a zădărnici această legătură, nu mai puțin o rudă care era capelan. Dar fără nici un rezultat. Căsătoria a avut loc. Când tânăra mireasă a aflat că logodnicul ei nu era de aceeași credință cu ea, a fost și ea chinuită de grave muștrări de conștiință. Dar dragostea ei a fost mai puternică decât îndoielile sale religioase. Ea nu a putut să întrerupă legătura, așa că acum erau soț și soție.

Cei doi tineri erau cordial atrași unul de altul; relația lor maritală era cea mai bună din cele care se pot imagina. Soțul nu-i impunea soției sale nici cea mai mică constrângere religioasă, iar tânăra ar fi fost una dintre cele mai fericite soții dacă nu ar fi trebuit să-și reproșeze mereu că a încălcat atât de grav statutele bisericii sale. Ea nu știa și nici măcar nu se gândea nici pe departe că marele și eternul Dumnezeu condusesse totul în acest fel, conform scopurilor Sale minunate de har. După o lungă perioadă de timp s-a întâmplat ca doamna D. să se îmbolnăvească grav. După ce și-a revenit, a călătorit pentru câteva săptămâni la casa soțului ei, un mic sat numit R., situat în așa-numitul Hohe Westerwald, cea mai înaltă și mai aspră parte a regiunii deluroase, pentru a se reface și a-și recăpăta puterile. Aici s-a întâlnit în repetate rânduri cu un unchi devotat al soțului ei, care i-a vorbit despre mântuirea ei și i-a indicat necesitatea convertirii. De asemenea, el a vorbit adesea despre frumusețea unei relații de familie în care soțul și soția sunt uniți de o credință vie în Isus Hristos.

Cuvintele unchiului au făcut o impresie profundă asupra tinerei femei. Ea nu mai auzise niciodată un astfel de limbaj. Era atât de diferit de tot ceea ce auzise până atunci despre calea pe care se poate deveni „mântuit”. Cât timp a rămas în acel loc, i-a plăcut să participe la întâlnirile credincioșilor de acolo pentru a medita la Cuvânt și, prin harul lui Dumnezeu, a dus cu ea acasă multe impresii serioase.

Când a ajuns la casa ei, i-a povestit imediat soțului ei tot ceea ce experimentase în R. El a ascultat relatarea ei cu cea mai mare atenție, deoarece aceasta a trezit în el sentimente foarte deosebite. Fusese o vreme în viața lui când Dumnezeu lucraseră puternic asupra inimii lui. În acea perioadă, ca tânăr, participase cu sârguință la întâlnirile de tineret și se străduise să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu. Dar apoi se înrolase în armată și nu putuse rezista tentațiilor cu care se confruntau acolo. Devenise indiferent și, în cele din urmă, se retrăsese complet. Rămăsese așa până atunci. Apoi, deodată, soția sa catolică a venit și i-a vorbit despre Isus! O, cum cuvintele ei i-au pătruns în inimă ca niște săgeți arzătoare! El s-a bucurat de schimbarea ei de inimă, dar pentru el nu existau decât sentimente de profundă rușine. Acea zi a fost un punct de cotitură în viața lui. A început să caute din nou adevărul.

Nu mult timp după aceea, prietenul nostru a fost transferat de la F. la Linz am Rhein. De acolo, doamna D. a călătorit din nou în R. și astfel a avut o altă ocazie de a auzi vestea bună despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Dar, deși interesul ei a crescut, pe cât posibil, nu s-a ajuns la o ruptură reală la ea. Dimpotrivă, când s-a întors la Linz, ea chiar s-a lăsat tentată să participe la un bal

mascat, așa cum făcuse în zilele anterioare. Soțul ei a rugat-o insistent să nu viziteze acel loc al frivolității și al păcatului, dar a predicat la urechi surde. Ea își propusese să meargă o dată, și s-a dus. Dar ea nu era liniștită. Veselia ei era artificială, râsul ei forțat; vocea conștiinței nu putea fi redusă la tăcere. Doamna D. era din nou acasă înainte de miezul nopții.

Ce câștigase urmându-și voința? În loc de bucurie și plăcere, doar neliniște și remușcări. Țepușa din interiorul ei o chinuia neîncetat. Și se înrăutățea. Dumnezeu, în infinita Sa înțelepciune, a găsit de cuviință să-i conducă pe ea și pe soțul ei pe căi grave. La câteva săptămâni după balul mascat, unul dintre copiii ei, un băiețel de șase luni, s-a îmbolnăvit și, după numai trei zile, era un cadavru. Asta a fost o lovitură! Ceea ce a mărit durerea bieteii mame până aproape de disperare a fost gândul că ea însăși era vinovată de moartea iubitului ei; Dumnezeu îi pricinuia această suferință grea pentru a o pedepsi pentru voința ei proprie și pentru a o face conștientă de întreaga ei păcătoșenie. Da, ea recunoștea clar mâna lui Dumnezeu în toate. Părinții ei, care își dăduseră seama de mult timp că lucrurile nu mai erau așa cum își doreau ei să fie din punct de vedere religios, s-au folosit de acest caz trist pentru a vorbi conștiinței ei și pentru a o atrage din nou pe deplin și complet în sânul „singurei biserici mântuitoare”. Dar eforturile au avut puțin succes. Doamna D. i-a cerut în mod repetat și insistent lui Dumnezeu să o ia pe ea și pe soțul ei departe de Linz, care era aproape de locul unde locuiau părinții ei, într-un loc îndepărtat, astfel încât să fie mai departe de influența lor.

Și Dumnezeu i-a îndeplinit cererea. După un timp, au fost transferați la Dortmund. Acum erau departe de Westerwald. În acest oraș aveau să-L găsească în cele din urmă pe Cel care singur este capabil să dea iertarea păcatelor și pace și odihnă pentru inimă. Cu toate acestea, acest lucru nu s-a întâmplat imediat; abia după ce au rătăcit mult mai mult în întuneric a apărut lumina în sufletele lor.

Sărbătoarea de Paște era foarte aproape. Era sâmbătă seara înainte de Paște. Cu puțin timp înainte de a merge la culcare, doamna D. i-a cerut soțului ei să seteze ceasul deșteptător pentru dimineața următoare.

„De ce?”, a întrebat surprins soțul ei.

„Vreau să merg la spovedania de Paște”, a fost răspunsul.

Domnul D. s-a speriat. Și-a privit cu tristețe soția și a răspuns: „La spovedania de Paște? Chiar vrei să mergi din nou acolo?”

„Da, vreau”.

Nu a mai făcut nicio obiecție. Întristat, a setat ceasul deșteptător la ora dorită și s-a dus să se odihnească. În toată perioada în care locuiseră în Dortmund, soția sa nu intrase niciodată într-o biserică catolică. De ce acum, dintr-o dată, din nou?

Doamna D. a fost prima care a ajuns la biserică în dimineața următoare, devreme. Dar când a ajuns acolo, a fost cuprinsă brusc de un sentiment foarte ciudat. A vrut să se ducă la confesional, dar nu a putut. Picioarele îi erau grele ca plumbul; într-adevăr, se simțea ca și cum ar fi fost prinsă de podea. Nu mai putea face nici un pas. Nu avea altă soluție decât să se întoarcă acasă. S-a întors cu greu și s-a strecurat afară din biserică ca un hoț.

Câteva săptămâni mai târziu, a încercat din nou. De data aceasta a vrut să participe la devoțiunile din luna mai, ținute în cinstea Fecioarei Maria. Dar i s-a întâmplat din nou același lucru. A fost nevoită să se întoarcă acasă fără să fi realizat nimic și cu inima strânsă.

Ce putere teribilă are satan asupra bietei inimi umane! Cum știe el să o forțeze să intre în lanțurile sale! Biata noastră prietenă tânjea din toată inima după pacea cu Dumnezeu și știa, de asemenea, că aceasta nu poate fi obținută decât prin simpla credință în sângele vărsat al lui Isus Hristos. Dar, mereu, satan îi atrăgea gândurile la părinții ei și la disprețul pe care l-ar fi întâmpinat din partea foștilor ei prieteni și rude, dacă ar fi luat calea adevărului; și atunci a cuprins-o o asemenea teamă, încât orice alt sentiment a fost redus la tăcere.

Astfel au trecut din nou câteva luni. Doamna D. vizitase o biserică protestantă împreună cu soțul ei de mai multe ori după cele spuse mai sus. O dată auzise un pastor predicând pe acest text: „Oricine iubește pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”. Aceasta îi dăduse mult de gândit.

Într-o zi, cei doi soți au ieșit la o plimbare. În timp ce mergeau încet, chiar în timp ce treceau pe lângă o casă, a ieșit dintr-o casă o femeie, pe care domnul D. a recunoscut-o ca fiind soția unui prieten din copilărie cu care fusese la întâlnirile de băieți în tinerețe. S-a oprit, a salutat-o și apoi i-a prezentat-o soției sale. În acel moment, soțul ei a ieșit și el în stradă, iar cei doi foști prieteni s-au salutat călduros.

A fost o întâlnire ciudată. Cei doi nou-veniți s-au dovedit în curând a fi creștini adevărați. Faptul că trebuiau să părăsească casa chiar în momentul în care domnul și doamna D. treceau pe acolo a fost în mod evident o coincidență de sus. Ei au vrut să plece mai devreme, dar tot felul de obstacole le-au stat în cale. De ce? Acest lucru avea să le fie clar în curând.

După ce au schimbat câteva fraze generale, noul sosit l-a luat pe prietenul nostru deoparte și l-a întrebat: „Ei bine, Adolf, cum merg lucrurile? Te-ai ținut de ceea ce ai mărturisit cândva?”

„Nu, am pierdut totul”, a fost răspunsul trist.

„Și soția ta?”

„Oh, lucrurile merg mult mai bine cu ea. Este catolică, dar își caută pacea și mântuirea”.

„Ei bine, atunci totul încă se mai poate termina cu bine”.

Nu pot spune ce s-a mai spus. Tot ce știu este că cei doi prieteni ai noștri au dus acasă impresii de neșters de la această întâlnire.

Când și-au luat rămas bun, le-au promis celorlalți că îi vor vizita curând.

Chiar a doua zi, au efectuat vizita, la insistențele femeii. Ea era în mare suferință. Cu o seară înainte, când se întorseseră acasă de la plimbare, o nepoată de paisprezece ani a soțului ei, care îi vizita, o fiică a unor părinți credincioși, le ceruse să se roage cu ea, deoarece ea însăși nu se putea ruga în mod corect; iar în noaptea următoare nu prea îi venise somnul în ochi.

Au fost primiți cu brațele deschise. Au cântat, s-au rugat și au citit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar doamna D. nu și-a găsit liniștea. Dimpotrivă, sentimentul păcatului și al vinovăției în fața lui Dumnezeu creștea în ea, ca și în soțul ei, din oră în oră. Întorși acasă, s-au dus la culcare. Dar nici un somn nu a căzut pe pleoapele lor. Bărbatul se zvârcolea neliniștit pe pat, în timp ce femeia striga neîncetat la Dumnezeu, ca El să aibă milă de ei și să-i facă la fel de fericiți ca și oamenii cu care tocmai fuseseră împreună.

Acest lucru a durat toată noaptea. A venit dimineața, ziua a trecut, dar tot nu găsiseră ceea ce căutau. Seara, și-au îndreptat din nou pașii spre casa prietenilor lor. Din nou au auzit vestea bună

despre Mântuitorul păcătoșilor și au citit împreună Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, au îngenuncheat pentru a se ruga împreună lui Dumnezeu și, iată, deodată s-a făcut lumină în cei doi.

Ghețarul de necredință și superstiție, care le învelise inimile ani de zile, s-a topit; au putut să-și întoarcă privirea spre Golgota și pacea, pacea dulce și binecuvântată, a intrat în inimile lor. Chiar în acel ceas, soțul și soția au primit asigurarea plină de bucurie că toate păcatele lor erau iertate și că erau veșnic în siguranță în Hristos Isus, Mântuitorul lor. Da, în acea seară a fost bucurie în cer pentru doi păcătoși, care s-au pocăit. Era deja târziu când, în cele din urmă, s-au întors acasă cu inimi care se revarsă.

2.

Au trecut ani de la începutul poveștii noastre. În acest timp, Domnul le-a dat prietenilor noștri, acum atât de fericiți, mai mulți copii, care frecventau o școală catolică. Acum, după ce în rândul părinților avusese loc marea schimbare, pe care tocmai am descris-o, aceștia, în mod firesc, nu mai doreau ca copiii lor să frecventeze școala catolică. De îndată ce au putut, i-au luat de la școală și i-au trimis la școala protestantă.

Câteva zile mai târziu, când prietenul nostru era plecat la lucru, un capelan a apărut la doamna D. Aceasta nu a fost deosebit de surprinsă de vizită; se aștepta la ea și, prin urmare, și-a păstrat calmul. Capelanul a vrut să se intereseze, așa cum era corect, de ce își retrăsese copiii de la școala catolică și îi trimisese la una protestantă. Ea îi luase astfel, a adăugat el, de sub protecția singurei bisericii care mântuiește.

„Că Biserica Romano-Catolică este singura care poate mântui am crezut și eu odinioară”, a răspuns doamna D. cu calm. „Dar astăzi nu mai cred asta”.

„Din ce motiv nu mai credeți asta astăzi?”, a întrebat capelanul.

„Ei bine”, a răspuns doamna D., „fie și numai pentru că ne interzice să citim Biblia”.

„Vă înșelați”, a răspuns capelanul; „aveți voie să citiți Biblia. Ce altceva aveți?”

„Biserica ne cere să ne rugăm la sfinți, care nu ne pot ajuta deloc”.

„Nu trebuie să faceți asta dacă nu vreți. Ce altceva aveți?”

„Acum vine cel mai important lucru”, a continuat doamna D., „biserica nicidecum nu poate mântui, și - dumneavoastră nu puteți ierta păcatele.”

„Dar eu pot face asta”.

„Nu, numai Domnul Isus poate face asta”, a ieșit din gura ei pe un ton de o convingere solidă ca piatra. „Și vedeți, domnule capelan, El mi-a iertat și păcatele. El le-a purtat pe cruce; acolo a murit pentru mine.”

Capelanul nu a spus niciun cuvânt în replică, ci și-a luat pălăria și a plecat.

De asemenea, doamna D. își informase imediat părinții despre convertirea ei; dar tatăl ei i-a răspuns că nu puteau înțelege scrisoarea ei, ce i se întâmplase de fapt? La scurt timp după aceea, un predicator credincios, pe care ea îl cunoștea, a călătorit în localitatea unde locuiau părinții ei.

Ea l-a rugat să viziteze rudele ei și să le spună despre schimbarea care avusese loc în ea. Și așa a făcut.

Dar, biata noastră prietenă nu se așteptase la efectul pe care urma să-l aibă acest mesaj. La părinții și frații și surorile ei s-a arătat deodată întreaga dușmănie a inimii umane împotriva lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Unii au început să-și plângă și să-și jelească copilul, alții sora ca fiind pierdută. Părinții ei i-au scris că nu mai era fiica lor, frații și surorile ei i-au spus că nu mai considerau că le aparține; într-adevăr, un frate, care fusese întotdeauna deosebit de atașat de ea, i-a scris că dragostea lui excesivă pentru ea se transformase într-o ură și mai mare. Ea nu ar trebui să îndrăznească să mai vină vreodată în fața ochilor lui.

Amabilii mei cititori își pot imagina cât de mult a suferit biata femeie din această cauză. Dar Domnul a rămas alături de ea. El i-a dat putere să suporte și să îndure. Da, ea era acum pregătită și capabilă să renunțe la tot, chiar și la părinții și frații ei, pentru Domnul ei.

Un an mai târziu, mama ei a venit la Dortmund pentru a vizita o altă fiică care locuia acolo. Atunci, doamna D. a decis să facă o ultimă încercare de a atinge inima mamei sale; nu-și putea imagina că aceasta era capabilă să-și respingă copilul pentru totdeauna. Dar, cu regret, de îndată ce mama a văzut-o pe fiica renegată, s-a înfuriat, a împins-o de lângă ea și a strigat că nu mai este copilul ei.

Aceasta a fost cea mai grea lovitură pentru prietena noastră greu încercată. S-a dus acasă plângând, în durerea ei amară s-a aruncat la pământ și și-a lăsat lacrimile să curgă libere. Așa a găsit-o unul dintre copilașii ei, a privit-o cu uimire și apoi i-a spus: „Mamă, cântă: Atâta timp cât Isus al meu trăiește”.

Aceste câteva cuvinte, rostite de un copil, din frumosul cântec, pe care îl știm cu toții, au ridicat-o pe femeia abătută și au întărit-o minunat. Ea a simțit că Domnul Însuși a fost cel care S-a apropiat de ea în acest ceas de încercare și i-a dat odihnă și pace inimii ei.

Nu la mult timp după aceste evenimente, tatăl ei s-a îmbolnăvit grav. Ea a fost profund mișcată de această veste, căci, deși el își respinsese copilul, ea se legase de el din toată inima. S-a rugat mult Domnului pentru el și i-a scris mai multe scrisori. Cu toate acestea, dorința ei arzătoare de a-l vedea din nou în viață nu avea să se îplinească. Înainte de a avea ocazia să călătorească acasă, ea a primit vestea morții lui.

Profund îndurerată, ea a călătorit împreună cu soțul ei în E. pentru înmormântare, foarte deprimată de gândul că tatăl ei a plecat din această lume neîmpăcat cu Dumnezeu. Orele pe care le-a petrecut în casa părinților ei au fost mai amare decât ar fi crezut ea că este posibil. Nu a primit decât reproșuri și priviri răutăcioase. Încă o dată, frații și surorile ei s-au apropiat de ea și au implorat-o în lacrimi să redevină catolică. Dar Domnul a dat ucenicei Sale slabe puterea de a le răspunde cu dragoste, dar cu fermitate.

Așa că a plecat de lângă rudele ei cele mai apropiate, străină cum venise. Cu toate acestea, ea avea să primească o mare mângâiere, mai ales în vederea sfârșitului tatălui ei. Mama și frații ei îi spusese că scrisorile ei fuseseră arse de îndată ce ajunseseră. Dar asta era o minciună. Un prieten al tatălui ei, care îl vizitase deseori pe bolnav în ultimele sale zile, i-a spus mai târziu că acesta citise toate scrisorile și le păstrase sub pernă; de asemenea, îi vorbise adesea despre fiica sa. Acest lucru i-a dat speranța că într-o zi își va regăsi tatăl alături de Isus.

Povestea mea a ajuns la final. Mai pot spune doar un singur lucru, că Domnul a continuat să Se preocupe cu prietenii noștri și că i-a sprijinit mereu în cunoașterea adevărului Său și a Persoanei

Sale prețioase. Au fost transferați din Dortmund înapoi în Westerwald. Acolo trăiesc și astăzi și Îl laudă pe Domnul că El i-a adus, deși prin multe necazuri și suferințe, acolo unde se află acum, la bucuria fericirii și păcii veșnice prin credința în moartea jertfitoare a lui Isus Hristos.

În continuarea incidentului de mai sus, aș dori să relatez o scurtă poveste, care a avut loc departe în Est, în India, și care este foarte asemănătoare în desfășurarea sa cu ceea ce tocmai a fost relatat.

Cititorul amabil va ști poate, că poporul indian este împărțit în patru caste strict separate. Membrii celei mai înalte dintre aceste patru caste se numesc brahmani¹. Aceștia au fost întotdeauna preoții, savanții și poeții poporului lor și, din cele mai vechi timpuri, au reușit să se ridice la poziții de autoritate în stat. Legile scot în evidență sfințenia și inviolabilitatea lor. Viața lor este dedicată studiului serios, meditației devotate și scufundării în cel mai înalt dintre zeii lor. Totuși, în ciuda întregii lor erudiții, brahmanii, la fel ca toți indienii, sunt niște bieți idolatri. Unii dintre ei sunt cu siguranță serioși în ceea ce privește religia lor, dar nu cunosc sursa vieții veșnice, pe Dumnezeu slujitor, atotputernic și adevărat.

Cu toate acestea, chiar și în acest ținut întunecat, Dumnezeu, în harul Său, și-a trimis mesagerii care, plini de dragoste pentru bieții păgâni, le-au adus vestea cea bună despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor.

Cu ani în urmă, un tânăr brahman a auzit Evanghelia de la unul dintre acești misionari creștini. Întreaga sa ființă interioară a fost atât de puternic cuprinsă de ea încât a dat la o parte toată știința sa și l-a primit pe Hristos în credință simplă. Tânărul preot a devenit creștin. A fost o decizie importantă. El însuși știa foarte bine la ce avea să se aștepte în viitor din partea rudelor sale, precum și din partea întregului său popor; dar calculase costurile și era pregătit să dea totul, chiar

Înainte de a fi botezat, a vrut să facă o ultimă vizită familiei sale, pentru că, odată botezat, știa sigur că ei nu se vor mai uita la el și cu atât mai puțin îl vor mai primi în casele lor. Ar fi fost alungat din neamul și din casta sa cu rușine și dizgrație și tratat cu cel mai profund dispreț; l-ar fi respectat mai puțin decât un câine. Astăzi era încă tratat ca un rătăcitor, care poate că ar putea fi adus înapoi pe calea cea bună.

Așa că a pornit în călătoria sa spre casa tatălui său. Fratele său mai mare l-a întâmpinat la ușă. L-a privit în ochi cu seriozitate, dar cu dragoste, și a început să-l roage în cei mai tandri termeni să nu aducă o atât de mare dezonoare asupra sa și a întregii sale familii.

Înduioșat de durere, tânărul preot l-a ascultat. O lacrimă i s-a scurs pe obraz. Dar Domnul i-a dat putere să răspundă cu o voce calmă, că decizia lui era de neschimbat și că nu putea să renege Numele Domnului.

Fratele său a început atunci să-i facă promisiuni glorioase și i-a promis bogății și onoruri, dacă va întoarce spatele creștinismului. Dar chiar și în fața acestor lucruri, tânărul a rămas neclintit și fidel convingerilor sale. Când celălalt și-a dat seama, în cele din urmă, că nu se putea obține nimic în acest fel, și-a schimbat tonul vocii. Cu cuvinte mânioase, i-a arătat fratelui mai tânăr la ce se putea aștepta de la toți dacă făcea după capul lui și accepta doctrina străină urâtă. În cele mai negre culori i-a descris soarta sa, care va consta în a fi disprețuit, batjocorit și scuipat de toți cei de pe acest pământ, chiar și de membrii celei mai joase caste, iar după moarte, transformat într-un monstru hidos, care va trebui să îndure cele mai teribile chinuri ale iadului. Dar nimic nu a reușit să

¹ Adică fiii lui Brahma, ființa supremă conform concepției indienilor.

zdruncine credința tânărului. El era pe deplin conștient că va trebui să îndure multe în viața sa, la fel ca și Domnul și Stăpânul său divin, dar știa, de asemenea, că în schimb nu va fi transformat într-un „monstru hidos”, ci va primi gloria veșnică.

Fratele său tocmai îl părăsise cu cele mai cumplite blestem, când o nouă ispită s-a apropiat de el, o ispită chiar mai mare decât cea pe care tocmai o depășise.

Mama lui, ascunsă în spatele unui tufiș, fusese martor nevăzut la întreaga conversație. Plângând cu amar, ea s-a apropiat acum de fiul ei și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său. Inima tânărului s-a cutremurat la vederea ei, iar lacrimile i-au căzut din ochi. Propria lui mamă iubită! Cât de bucuros ar fi ascultat rugămințile ei și i-ar fi uscat lacrimile! Dar n-a putut s-o facă. Nu putea să renunțe la credința sa, nu putea să se lepede de Domnul său. Cu brațele ridicate și cu ochii îndreptați spre cer, a răspuns la plângerea dureroasă a mamei sale: „Nu, nu pot să mă dezic!”

Încă o dată și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui, încă o dată l-a implorat cu cea mai tandră dragoste să rămână credincios credinței sale părintești. În zadar. Domnul i-a dat putere ucenicului Său; el a ieșit victorios din teribila bătălie.

Profund întristat, a părăsit casa părinților săi.

Nu a mai intrat niciodată în ea. Familia sa a rupt orice contact cu el și de atunci încolo l-a considerat ca pe un om mort.

Așadar, și acest tânăr a trebuit să renunțe la tatăl și la mama sa, la rude și la prieteni, precum și la onoarea și la bunurile pământești, de dragul lui Isus. Domnul valora pentru el mai mult decât orice și a înlocuit totul.

Dar tu, dragul meu cititor? Ești și tu pregătit să renunți la tot pentru Isus? El Însuși a spus: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37).

Ocupă El cu adevărat primul loc în inima ta?